

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

Αλήθεια, πόσο ρεαλιστική μπορεί να είναι μια αντιπολεμική πολιτική, αν δεν περνάει από την απελευθέρωση των αγωνιστών που κρατούνται και δικάζονται επειδή ΑΝΤΙΤΑΧΘΗΚΑΝ ΕΝΕΡΓΑ ΣΤΑ ΗΓΕΜΟΝΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΩΝ ΗΠΑ ;

ΑΘΗΝΑ, 21 ΑΠΡΙΛΗ 2003 - τεύχος 230

36 χρόνια μετά την χούντα,

θεωρούμε ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ

την υπενθύμιση :

Η ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΗΣ 21/4/1967 ΕΠΙΒΛΗΘΗΚΕ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΔΙΑΤΗΡΗΘΗΚΕ ΕΠΙ 7 ΟΛΟΚΛΗΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΕΠΕΙΔΗ ΑΥΤΟ ΑΠΑΙΤΟΥΣΑΝ ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΩΝ ΗΠΑ.

Σήμερα, οι ΗΠΑ διαπράττουν και πάλι ένα ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ, με την απρόκλητη εισβολή και στρατιωτική κατοχή του Ιράκ. Όπως η χούντα, το 1967, σώπασε, ανέχθηκε και - στην ουσία - βοήθησε τον αμερικανοκίνητο πόλεμο του Ισραήλ κατά των Αράβων, έτσι και σήμερα η δημοκρατία της Ελλάδας ΣΩΠΑΙΝΕΙ, ΑΝΕΧΕΤΑΙ ΚΑΙ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ ΒΟΗΘΑΕΙ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΗΠΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. Και τότε και τώρα, οι κυβερνήσεις και η άρχουσα τάξη της Ελλάδας, έδρασαν υπέρ των κατακτητικών σχεδίων των ΗΠΑ και των συμμάχων τους, αδιαφορώντας επιδεικτικά για την αντίθετη άποψη της πλειοψηφίας των κατοίκων της χώρας. Οι διαφαινόμενες ραγδαίες εξελίξεις - ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ ΔΥΣΟΙΩΝΕΣ - και οι προβλεπόμενες συνέπειες - ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΕΣ ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΕΙΔΟΣ - ξεσηκώνουν τον ελληνικό, κι όλους τους λαούς του πλανήτη ενάντια στα σχέδια των ΗΠΑνθρώπων και των υποτελών τους. Οι τελευταίοι, προσπαθώντας να δικαιολογήσουν την στάση τους, επικαλούνται, για μιαν ακόμη φορά, τον "ΡΕΑΛΙΣΜΟ" και μιλούν για "ρεαλιστική πολιτική". Πολιτική, ωστόσο, δεν ασκούν μόνο οι εξουσίες. Πολιτική ασκούν και οι εξουσιαζόμενοι. Στις επόμενες σελίδες του σημερινού τεύχους θα προσπαθήσουμε, λοιπόν, να δούμε πώς αυτή η πολιτική των εξουσιαζομένων θα είναι ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΗ...

ΓΙΑ ΜΙΑ ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Πριν είκοσι μέρες, περίπου, ο επικεφαλής της κυβέρνησης αυτής της χώρας, επιστρέφοντας από τις Βρυξέλλες, δήλωσε : Η Ελλάδα παραμένει σταθερή στην θέση της. Η ανασυγκρότηση του Ιράκ, μετά την λήξη του πολέμου, θα πρέπει να γίνει υπό την αιγίδα του ΟΗΕ, αφού ο διεθνής οργανισμός αναλάβει τον έλεγχο της μεσανατολικής χώρας. Η Ελλάδα έχει αντιταχθεί σ' αυτόν τον πόλεμο, θα πρέπει ωστόσο να ελέγξει τους συναισθηματισμούς της και να ακολουθήσει μια πολιτική, ρεαλιστική.
Στο ίδιο μοτίβο, ακολούθησαν, τις επόμενες ημέρες, δεκάδες δηλώσεις, αρμοδίων και μη, κυβερνητικών στελεχών, για να αναμασηθούν από εκατοντάδες δημοσιογράφους, πολιτικούς αναλυτές, σχολιαστές, ειδικούς...
Η πρώτη αντίδραση των καταναλωτών των πρωθυπουργικών - και των όσων τις ακολούθησαν - δηλώσεων ήταν χλιαρή προς το κρύο. Κανείς δεν περίμενε κάτι διαφορετικό. Η ασάφειά τους, άλλωστε, ήταν μελετημένη έτσι, ώστε να βολεύει τους πάντες, επιτρέποντας διαμετρικά αντίθετες ερμηνείες.
Αυτή, όμως, η "ηθελημένη ασάφεια" απέβλεπε μόνο στο γεφύρωμα κάποιων αντιθέσεων (στην ελληνική κοινωνία, αλλά και μέσα στο ίδιο το κυβερνών κόμμα), με σκοπό την επικράτηση "κεντριστικών" αντιλήψεων, οι οποίες θα επιτρέψουν την επανεκλογή του Σημίτη ;
Ας δούμε, λοιπόν, τα στοιχεία των δηλώσεων αυτών, προτού καταλήξουμε σε κάποια συμπεράσματα.

Η "ΣΤΑΘΕΡΗ ΘΕΣΗ" ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Η θέση της Ελλάδας στην διεθνή πολιτική σκακιέρα διαμορφώνεται οριστικά το 1949, με το τέλος των επιχειρήσεων του εμφυλίου πολέμου και την επικράτηση μιας ντόπιας εξουσίας, πιστής στις ΗΠΑ. Η θέση αυτή αποκρυσταλλώνεται στην ιστορική ρήση του Κωνσταντίνου Καραμανλή (του μακαρίτη) : "ΑΝΗΚΟΜΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΥΣΙΝ !".
Για 15, περίπου, χρόνια, η παραπάνω διατύπωση δεν επιδέχεται άλλην ερμηνεία από το ότι η Ελλάδα ακολουθεί πιστά τις όποιες επιταγές της Washington : Σύλληψη, φυλάκιση, εκτέλεση των αγωνιστών της Αντίστασης κατά του φασισμού/ναζισμού, εξόντωση των αριστερών αντιπάλων της μετεμφυλιακής εξουσίας (μελών του ΚΚΕ, της ΕΔΑ, Σοσιαλιστών, Σοσιαλδημοκρατών, Κεντρώων, Τροτσκιστών, Αναρχικών), υπογραφή φανερών και μυστικών συμφωνιών για την παραχώρηση εθνικού εδάφους προς εγκατάσταση στρατιωτικών βάσεων των Αμερικανών (που βέβαια απειλούν όλες τις γειτονικές χώρες, εκτός από την Ιταλία και την Τουρκία), αποστολή ελληνικών ενόπλων δυνάμεων στην Κορέα για την προώθηση των βορειοαμερικανικών συμφερόντων, ξεπούλημα του φυσικού πλούτου της χώρας, εξώθηση χιλιάδων γυναικών στην πορνεία για την κάλυψη των αναγκών του 6ου Στόλου, εξώθηση ενός ολόκληρου λαού στην εξυπηρέτηση των Αμερικανο-Δυτικοευρωπαίων τουριστών (καλυμμένη εκπόρνευση), "ετεροδικία" που εξασφαλίζει την ατιμωρησία των Αμερικανών δραστών ειδεχθών κακουργημάτων, καθήλωση των εισοδημάτων των εργαζομένων ώστε να παρέχεται φθηνή εργατική δύναμη στους ξένους επενδυτές... Η ένταξη της χώρας στο ΝΑΤΟ είχε σημάνει οριστικά το τέλος της "εθνικής ανεξαρτησίας" και της "κυριαρχίας" της Ελλάδας.

Ο ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ "ΠΑΡΑΓΩΝ"

Ο ευρωπαϊκός "παράγων", δημιούργησε στην ελληνική αστική τάξη κάποιες ελπίδες πως θα μπορούσε να ξεφύγει από την ασφυκτική κυριαρχία των ΗΠΑ. Με την βοήθεια της "ευρωαριστεράς", οι ελπίδες αυτές κατάφεραν να γίνουν ελπίδες ευρυτέρων κοινωνικών στρωμάτων και ελπίδες σημαντικού μέρους της εργατικής τάξης (μιας τάξης που, φυσικά, χρειάζεται να επαναπροσδιορισθεί, αφού εξελίσσεται - γεγονός που είχε επισημάνει ακόμη και ο Μαρξ, αλλά που πεισματικά αρνούνται να αποδεχθούν οι περισσότεροι Μαρξιστές).
Το ευρωπαϊκό κεφάλαιο και οι φορείς του γνώριζαν πολύ καλά ότι υπήρχαν επειδή τους το επέτρεπαν το κεφάλαιο και η εξουσία των ΗΠΑ. Ένα μέρος της ελληνικής άρχουσας τάξης, ωστόσο, διέβλεπε την επερχόμενη σύγκρουση των ευρωπαϊκών με τα βορειοαμερικανικά συμφέροντα. Τις παραμονές της 21/4/1967, το μέρος αυτό είχε αποφασίσει να ακολουθήσει την (ακόμη αδιαμόρφωτη) ευρω-απελευθερωτική τάση.
Το πραξικόπημα των συνταγματαρχών, λοιπόν, μπορεί να είχε διάφορες αφορμές (άνοδος του εκλογικού ποσοστού της ΕΔΑ, Αραβο-Ισραηλινός πόλεμος, "από Βορράν απειλαί" κ.λπ.), είχε, όμως, και μιαν πολύ βαθύτερη - και καλά κρυμμένη, μέχρι σήμερα - αιτία : την διαμάχη μεταξύ των παραπάνω συμφερόντων, η οποία ήδη αποκρυσταλλωνόταν σε κάποια γεγονότα, όπως η προσέγγιση De Gaule - Adenauer, η "Ευρωπαϊκή Κοινότητα Χάλυβα" (ενός προϊόντος με τεράστια σημασία για την παραγωγή όπλων, το οποίο αποτελεί - από το 2001 - το κεντρικό σημείο αντιπαράθεσης Ε.Ε. και ΗΠΑ), η Ε.Ο.Κ., η αποχώρηση της Γαλλίας από το στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ, τα οικονομικά ανοίγματα της Δυτικής Ευρώπης προς την ΕΣΣΔ και την Κίνα - αλλά και προς την Λατινική Αμερική (την οποία οι ΗΠΑ θεωρούσαν και θεωρούν "κτήμα τους")...
Από το 1970, πάντως, οι ΗΠΑ - απαγκιστρωμένες, μετά την ήττα τους, από τον πόλεμο του Βιετνάμ -

ρίχνουν όλο το βάρος τους σε δυο κατευθύνσεις : Τον έλεγχο των ενεργειακών πηγών και την διάλυση του σοβιετικού στρατοπέδου.
Στην πρώτη κατεύθυνση εντάσσεται η απεριόριστη ενίσχυση του Ισραήλ και η - σε μικρότερη κλίμακα - ενίσχυση των φιλοαμερικανικών καθεστώτων της Μέσης Ανατολής (Σαουδικής Αραβίας, Ιορδανίας, Αιγύπτου) και της Βόρειας Αφρικής (Μαρόκου, Τυνησίας). Παράλληλα, εντείνονται οι επιθέσεις κατά του Λιβάνου και της Συρίας και, μάλιστα, επεκτείνονται κατά της Λιβύης.
Στην δεύτερη κατεύθυνση εντάσσεται το, καλυμμένο μεν, βαρύτατο δε, εμπάργκο που επιβάλλεται κατά των χωρών του "Ανατολικού Μπλόκ", με αιχμή του δόρατος την απαγόρευση πώλησης σύγχρονης τεχνολογίας και τεχνογνωσίας από τον Δυτικό προς τον Ανατολικό κόσμο, αλλά, σε δεύτερο επίπεδο, και με την μη εξαγωγή πολλών απλών καταναλωτικών αγαθών προς αυτές τις χώρες. Παράλληλα, οι μυστικές υπηρεσίες της "Δύσης", υπό την καθοδήγηση της CIA των ΗΠΑ, εξαπολύουν μια σειρά καλυμμένων επιθέσεων εναντίον, κυρίως, των "δορυφόρων", αλλά και της ίδιας της Σοβιετικής Ένωσης. Στόχος αυτής της εκστρατείας είναι η "προσέγγιση Ανατολής - Δύσης", όπως βαφτίζεται η διείσδυση δυτικών πρακτόρων στις ομάδες των "διαφωνούντων" - δηλαδή, εκείνων των πολιτών των χωρών του "Ανατολικού Συνασπισμού", που, προσπαθώντας να αποκτήσουν μεγαλύτερη πολιτική ελευθερία, καταλήγουν να επιδιώκουν την ανατροπή του σοσιαλιστικού συστήματος (καίγοντας, μαζί με τα "ξερά", και τα όσα "χλωρά" έχουν απομείνει σε μια κοινωνία, κατ' όνομα "κομμουνιστική", στην ουσία όμως ταξική και - ως εκ τούτου - διεφθαρμένη). Δεν θα ασχοληθούμε περισσότερο με τα αίτια που οδήγησαν στην κατάρρευση του "υπαρκτού σοσιαλισμού". Θα περιοριστούμε μόνο σε μια παρατήρηση : "Τα κάστρα, πέφτουν από μέσα", και σε μια διαπίστωση : "Ο Ανατολικός Συνασπισμός έπεσε σαν ώριμο φρούτο".
Συμβολικά, η κατάρρευση αυτή τοποθετείται - χρονικά - στο 1989, με την επανένωση των δυο Γερμανιών και το γκρέμισμα του τείχους του Βερολίνου. Κανείς, ωστόσο, δεν μπορεί να αγνοεί την προετοιμασία που έγινε μεθοδικά στην διάρκεια των δυο προηγουμένων δεκαετιών.
Σημαντικότατο δε στοιχείο αυτής της προετοιμασίας ήταν και η πτώση των δικτατορικών καθεστώτων κάποιων ευρωπαϊκών χωρών (Ελλάδας, Ισπανίας, Πορτογαλίας), η οποία έκανε πολλούς Ευρωπαίους να ξεχάσουν το ότι, οι δικτατορίες αυτές είχαν διατηρηθεί με την ενεργό υποστήριξη των ΗΠΑ (Ισπανία, Πορτογαλία) ή είχαν ωμά επιβληθεί από τις ΗΠΑ, με την ενεργό υποστήριξη του ΝΑΤΟ (Ελλάδα).
Εν προκειμένω, θα πρέπει να τονίσουμε πως : 1) Η πτώση αυτών των δικτατοριών ήταν σχεδόν ταυτόχρονη (1974 - 1975). 2) Η πτώση αυτών των δικτατοριών δεν οφειλόταν μόνο στην αντίσταση των λαών, αλλά και (σε μεγάλο βαθμό) στις ευρύτερες γεω-πολιτικο-οικονομικές ανακατατάξεις. 3) Η πτώση αυτών των δικτατοριών συμβαίνει λίγο μετά την ήττα των ΗΠΑ στο Βιετνάμ και ελάχιστα χρόνια μετά τον Αραβο-ισραηλινό πόλεμο του 1967. 4) Η πτώση των ευρωπαϊκών δικτατοριών ακολουθείται από την επιβολή - φροντίδι των ΗΠΑ - σε μια σειρά άλλων χωρών, εκτός Ευρώπης, κυρίως στην Λατινική Αμερική (Αργεντινή, Χιλή...). 5) Λίγο αργότερα, ακολουθούν οι ωμές επεμβάσεις των ΗΠΑ στην Νικαράγουα, στον Παναμά, στην Αϊτή... 6) Παράλληλη είναι βέβαια και η επέμβαση των Βρεταννών στις Μαλβίνες Νήσους (Φώκλαντς). 7) Τέλος, στα πλαίσια αυτής της "προετοιμασίας" πρέπει να ενταχθεί η οργάνωση του πραξικοπήματος της 15/7/1974 στην Κύπρο, η εισβολή των ενόπλων δυνάμεων της Τουρκίας και η de facto διχοτόμηση του νησιού.
Μετά την διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, πάντως, τα εισαγωγικά (που βάλαμε στον υπότιτλο) στην λέξη *παράγων* αρχίζουν να σβήνονται, καθώς η Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα, μετέπειτα Ευρωπαϊκή Ενότητα, εξελίσσεται σε ενεργό στοιχείο της διεθνούς πολιτικής σκηνής, ικανό να επηρεάζει τις καταστάσεις.

Η ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΣΟΒΙΕΤΙΚΩΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΩΝ

Η διάλυση της ΕΣΣΔ σηματοδοτεί το τέλος της διπολικής περιόδου της πρόσφατης ιστορίας. Μια πρόχειρη ματια στην παγκόσμια ιστορία δείχνει πως οι διπολικές περίοδοι (κατά καιρούς, τρι-, τέτρα-, πολυπολικές) αποτελούν τον κανόνα, έναν κανόνα ο οποίος επιτρέπει την συνέχεια της Ιστορίας και - σε τελική ανάλυση - την ίδια την φυσική εξέλιξη του ανθρωπίνου είδους και των κοινωνιών που δημιουργεί.
Οι "μονοπολικές περίοδοι", αντίθετα, αποτελούν σπάνιες εξαιρέσεις στον παραπάνω κανόνα και σηματοδοτούν απλώς μια "μετατόπιση πόλων".
Αυτή η αλήθεια, ωστόσο, οδηγεί σε δυο - αντίθετες μεταξύ τους - εκδοχές :
Οι εθνικές εξουσίες κάποιων χωρών πιστεύουν πως θα εξελιχθούν αυτές (η κάθε μία για λογαριασμό της) σε νέο πόλο και κάνουν ό,τι μπορούν για να επισπεύσουν τις εξελίξεις.
Οι εθνικές εξουσίες των ίδιων ή κάποιων άλλων χωρών, από την άλλη πλευρά, φοβούνται ότι η μετατόπιση των πόλων θα τις συντρίψει και κάνουν ό,τι μπορούν για να την αποτρέψουν ή, έστω, για να την καθυστερήσουν.
Η Κοινοπολιτεία των Ανεξαρτήτων Κρατών, που, με επικεφαλής την Ρωσσία, κληρονόμησε το μεγαλύτερο μέρος της ισχύος της ΕΣΣΔ, έχει ήδη κατορθώσει να σταματήσει την κατάρρευση της οικονομίας της και, παράλληλα, έχει διατηρήσει σχεδόν άθικτο το στρατιωτικό της δυναμικό.

Οι νέοι ηγέτες της αισθάνονται προδομένοι από τις ΗΠΑ, οι οποίες δεν τήρησαν την συμφωνία στην οποία είχαν καταλήξει ο πατέρας Bush και ο Γκορμπατσώφ, κατά την ιστορική τους συνάντηση στην Μάλτα. Παράλληλα, η απώλεια της παλιάς σοβιετικής αίγλης καλλιεργεί στους λαούς αυτών των χωρών ρεβανσιστικά συναισθήματα και τους οδηγεί να πιέζουν τους ηγέτες τους να διεκδικήσουν την ιδιότητα του αντιπάλου προς τις ΗΠΑ δέους.

Η ΚΙΝΑ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ

Η Κίνα, λόγω εδαφικού και πληθυσμικού μεγέθους, αποτελεί έναν παράγοντα που δεν μπορεί να αφήσει τις ΗΠΑ αδιάφορες. Έχει ήδη λύσει τα σημαντικότερα εσωτερικά της προβλήματα (κυρίως στον οικονομικό τομέα και στην διοίκηση). Διαθέτει ένα στρατιωτικό δυναμικό, το οποίο - κατά τους ειδικούς των ΗΠΑ - θα είναι ικανό να αμφισβητήσει την ένοπλη ισχύ των Βορειοαμερικανών και των συμμάχων τους.

Η βοήθεια, που είχε προσφέρει η Κίνα στο Βόρειο Βιετνάμ, δεν έχει, φυσικά, ξεχαστεί από κανέναν και - κυρίως - από τους σχεδιαστές της "παγκόσμιας ηγεμονίας" των ΗΠΑ, οι οποίοι δεν διστάζουν να ομολογήσουν τους φόβους τους πως, σήμερα, η Κίνα είναι σε θέση να προσφέρει πολύ μεγαλύτερη βοήθεια στην Βόρεια Κορέα.

Από τα τέλη του περασμένου χρόνου, η Κίνα είναι μέλος του Παγκοσμίου Οργανισμού Εμπορίου. Τα κέρδη, όμως, των αμερικανικών εταιριών από το άνοιγμα της μεγαλύτερης αγοράς του κόσμου είναι πολύ λιγότερα από τα προσδοκούμενα. Αντίθετα, οι κινεζικές εξαγωγές εκτοπίζουν τα προϊόντα τα προϊόντα των ΗΠΑ σε αρκετούς τομείς, ενώ, παράλληλα, η Κίνα μπορεί πλέον να εισάγει ελεύθερα κάποια προϊόντα υψηλής τεχνολογίας και, επί πλέον, ως μέλος του ΠΟΕ μπορεί να παρεμβαίνει στην διεθνή οικονμία και να προωθεί τα δικά της συμφέροντα.

Η ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

Η απόφαση των ΗΠΑ, να επιτεθούν στο Ιράκ, οδήγησε στην διάσπαση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αφού η Γαλλία, η Γερμανία και το Βέλγιο αντιτάχθηκαν σε αυτήν, πιστεύοντας ίσως ότι αυτή ήταν η τελευταία τους ευκαιρία να απαλλαγούν από την κηδεμονία των Βορειοαμερικάνων, να εμποδίσουν τα ηγεμονικά τους σχέδια και να αναδειχθούν οι ίδιες στον "άλλο πόλο" της διεθνούς πολιτικής.

Η Βρετανία, η Ισπανία, η Πορτογαλία και η Ιταλία, αντίθετα, ακολούθησαν τις ΗΠΑ, πιστεύοντας πως ο "νικητής" θα τους παραχωρήσει το ανάλογο κομμάτι της παγκόσμιας "πίτας". Την ίδια στάση ακολούθησαν και οι περισσότερες χώρες του πρώην "ανατολικού συνασπισμού", μην μπορώντας, ίσως, να κάνουν αλλοιώς, αφού τα μοναδικά τους έσοδα προέρχονται από την βοήθεια και τα δάνεια των ΗΠΑ. Ιδιαίτερη, εν προκειμένω, σημασία θα πρέπει να δοθεί στο στρατιωτικό δυναμικό, αλλά και στην γεωγραφική θέση αυτών των χωρών, που - την κρίσιμη στιγμή - θα χρησιμοποιηθούν για να αποκόψουν την Ρωσσία από την Γαλλία και την Γερμανία.

Η Γαλλία και η Γερμανία, βρίσκονται αυτή την στιγμή περικυκλωμένες από εχθρικές δυνάμεις (ισπανικές, πορτογαλικές, βρετανικές, βαλτικές, πολωνικές, τσεχικές, ουγγρικές, ιταλικές, βαλκανικές) και είναι αμφίβολο το αν η Ρωσσία θα μπορέσει να σπάσει την πολιορκία τους.

Στο πολιτικό-οικονομικό επίπεδο, εξ άλλου, η προσχώρηση 8 απ' αυτές τις χώρες στην Ευρωπαϊκή Ένωση καθιστά δυσμενέστερες τις συνθήκες για τους Γαλλο-Γερμανούς.

Πρόκειται για μια πραγματική διάσπαση της Ευρώπης, την οποία έχουν αντιληφθεί εκείνοι που αποφαίνονται πως "η διεύρυνση δεν ήταν παρά η ταφόπλακα στον τάφο της Ευρωπαϊκής Ένωσης".

Η Γαλλία και η Γερμανία, βέβαια, το έχουν ήδη αντιληφθεί και φαίνονται να αναβάλουν τα αρχικά τους σχέδια για ευθετότερο χρόνο, ενώ πασχίζουν να μπουν κι αυτές στο παιχνίδι της "ανασυγκρότησης του Ιράκ", έστω και εκ των υστέρων, χρησιμοποιώντας ως δούρειο ίππο τον ΟΗΕ.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ

Αφού, επί μισόν αιώνα, ο ΟΗΕ χρησιμοποιήθηκε ως όργανο προώθησης των συμφερόντων των ΗΠΑ, αποδεικνύεται τώρα εμπόδιο στην υλοποίηση των ηγεμονικών τους επιδιώξεων.

Οι ΗΠΑ δεν έχουν πλέον κανέναν λόγο να τον διατηρήσουν στην ζωή, ως συντονιστικό όργανο της διεθνούς πολιτικής, εφ' όσον αισθάνονται ικανές να αναλάβουν δικτατορικά την πλανητική διακυβέρνηση. Ήδη, ο ΟΗΕ υποβιβάζεται στο επίπεδο μιας ακόμη "μη-κυβερνητικής οργάνωσης", που θα αναλάβει "να πληρώσει τα σπασμένα", παρέχοντας απλώς ανθρωπιστική βοήθεια στο Ιράκ, γεγονός που θα "νομιμοποιήσει" τον πόλεμο και την κατοχή του από τις ΗΠΑ και τους υποτελείς τους.

Το τέλος του έχει ήδη σημάνει, καθώς η Βόρεια Κορέα και η Συρία δηλώνουν ωμά πως δεν δέχονται καμμία παρέμβαση του ΟΗΕ και - κυρίως - καμμία εξέταση των οπλοστασίων τους.

ΤΑ ΨΕΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΗΜΙΤΗ

Έχοντας υπ' όψιν όλα τα παραπάνω, κάθε λογικός άνθρωπος διαπιστώνει, λοιπόν, πως τα όσα δήλωσε

ο πρωθυπουργός της Ελλάδας, κατά την επιστροφή του από τις Βρυξέλλες (και έκτοτε τα επανέλαβε άπειρες φορές) είναι απλώς ΨΕΜΜΑΤΑ.
Είναι ψέμματα, επειδή γνωρίζει πολύ καλά πως :
- Η Ελλάδα ουδέποτε αντιτάχθηκε σ' αυτόν τον πόλεμο, όπως και σε καμμιάν άλλη επιθυμία των ΗΠΑ, αφού δεν έχει ουσιαστικά καμμιά δυνατότητα να το κάνει.
- Η Ελλάδα, αντίθετα, προέβη σε εχθρικές πράξεις εναντίον του Ιράκ, αφού διέθεσε τα χωρικά της ύδατα, το έδαφος και τον εναέριο χώρο της στις επιτιθέμενες ένοπλες δυνάμεις των ΗΠΑ και της Βρεταννίας.
- Η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν αντιτάχθηκε στον πόλεμο. Η Γαλλία, η Γερμανία και το Βέλγιο παρείχαν ανάλογες διευκόλυνσεις στους επιτιθέμενους, γεγονός που - κατά το διεθνές δίκαιο, όπως αυτό διδάσκεται στα πανεπιστήμια όλων των χωρών - δεν χαρακτηρίζει την στάση αυτών των χωρών ως "αντι-πολεμική" ή, έστω, "ουδέτερη", αλλά αντίθετα συνιστά εχθρική ενέργεια κατά του Ιράκ.
- Η Ελλάδα, ως μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του ΝΑΤΟ, δεν έχει δική "της" θέση. Ως χώρα "ανήκουσα εις την Δύσιν", θεωρεί ως θέσεις "της" τις εκάστοτε θέσεις των ΗΠΑ.
- Οι όποιες φραστικές αντιρρήσεις της Ελλάδας (και της Ε.Ε.), είχαν διαψευσθεί από την πραγματικότητα, πριν την 20/3/2003 και την έναρξη της εισβολής στο Ιράκ.
- Ως χώρα "προεδρεύουσα" στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η Ελλάδα δεν μπορούσε να ταχθεί ούτε στο πλευρό του γαλλο-γερμανικού, ούτε στο πλευρό του βρεταννο-ισπανικού άξονα.
- Η Ελλάδα είχε ήδη απελάσει Ιρακινό διπλωμάτη, κατ' απαίτηση των ΗΠΑ.
- Η προσφορά ανθρωπιστικής βοήθειας προς κατεχόμενη χώρα, μπορεί να γίνει μόνο από κάποια τρίτη χώρα που αναγνωρίζει το κατοχικό καθεστώς ως "νόμιμο". Η προσφορά μέσω διεθνούς οργανισμού, προϋποθέτει την - έστω "de facto" - αποδοχή αυτής της "νομιμότητας" από τον διεθνή οργανισμό.

ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ

Οι άλλοι παράγοντες αυτής της "κρίσης" - όπως εσφαλμένα αποκαλείται η εδώ και χρόνια προδιαγεγραμμένη τελική φάση της εκστρατείας των ΗΠΑ για την υποδούλωση του κόσμου - δεν απασχόλησαν ιδιαίτερα τον Έλληνα πρωθυπουργό (όπως, άλλωστε, δεν απασχόλησαν και τους υπόλοιπους Ευρωπαίους ηγέτες).
Ποιοί είναι αυτοί οι παράγοντες ;
Το Ισραήλ, από τους πιστότερους συμμάχους των ΗΠΑ, δεν αναμείχθηκε φανερα στον πόλεμο κατά του Ιράκ, ούτε τώρα, ούτε το 1991. Προτίμησε να δράσει παρασκηνιακά, ασκώντας πιέσεις όπου είχε αυτή την δυνατότητα, προσφέροντας ουσιαστική βοήθεια στις ΗΠΑ ιδιαίτερα στον τομέα των πληροφοριών και εντείνοντας - μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας - τις επιχειρήσεις γενοκτονίας κατά των Παλαιστινίων. Το Ισραήλ βγαίνει κερδισμένο απ' τον πόλεμο, αφού, χωρίς κόστος, εξασφαλίζει την συνέχιση της ενίσχυσής του από τις ΗΠΑ (που το έχουν όλο και περισσότερο ανάγκη), ενώ ταυτόχρονα οι περιφερειακοί του αντίπαλοι εξασθενίζουν.
Η Παλαιστίνη χάνει έναν ακόμη ένθερμο υποστηρικτή της ανεξαρτησίας της, την στιγμή που δέχεται ισχυρότατα πλήγματα από τους Ισραηλινούς. Το δικαιολογημένο μίσος των Παλαιστινίων κατά των ΗΠΑ αυξάνεται, ενώ ελαττώνεται η όποια εμπιστοσύνη του προς την Ε.Ε.
Ο Αραβικός και Μουσουλμανικός Κόσμος, για μιαν ακόμη φορά, δίστασε να αναλάβει δράση κατά των ΗΠΑ. Αυτή την φορά, ωστόσο, θα πρέπει να τονίσουμε πως δίστασαν και κάποιοι ηγέτες Αραβικών και Μουσουλμανικών Χωρών να υποστηρίξουν τις ΗΠΑ, γεγονός πρωτοφανές στην πρόσφατη ιστορία.
Το φιλειρηνικό κίνημα εκδηλώθηκε έντονα. Δεν μπόρεσε να ξεπεράσει, βέβαια, την παθητικότητά του, κανείς όμως δεν μπορεί να παραβλεψει την μαζικότητα των ανά τον κόσμο διαδηλώσεων (οι οποίες εξακολουθούν).

Ο ΥΠΟΛΟΙΠΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Αντίθετα με τους λαούς, οι κυβερνήσεις των υπολοίπων χωρών του κόσμου, στην Αφρική, στην Ασία, στον Ειρηνικό, αποδείχθηκαν - με ελάχιστες εξαιρέσεις - φοβισμένες, έκπληκτες, ανέτοιμες ή απλώς ανίκανες να αντιδράσουν.
Αυτή την στιγμή, όμως, "έχουν πάρει όλοι το μήνυμα".

ΠΟΙΑ ΘΑ ΕΙΝΑΙ, ΛΟΙΠΟΝ, Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ;

- Οι ΗΠΑ δεν πρόκειται να σταματήσουν τον πόλεμο. Θα συνεχίσουν μέχρι να υποτάξουν όλο τον κόσμο και θα εξακολουθήσουν να πολεμούν για να τον κρατήσουν υποταγμένο.
- Οι ΗΠΑ δεν χρειάζονται πλέον συμμάχους και φίλους. Δεν είναι διατεθειμένες να μοιραστούν με κανέναν την κοσμοκρατορία τους.
- Ο πόλεμος κατά του Ιράκ έδειξε πως οι ΗΠΑ δεν θα διστάσουν να χρησιμοποιήσουν όπλα μαζικής καταστροφής, προκειμένου να εξαφανίσουν τους όποιους αντιπάλους τους. Οι πόλεμοι είναι πλέον προληπτικοί. Δεν είναι, όμως, αιφνιδιαστικοί, αφού έχουν ήδη

προαναγγελθεί οι στόχοι : Συρία, Ιράν, Νότια Κορέα, Λίβανος, Λιβύη, Κούβα, Σουδάν...

- Η περιφρόνηση των ΗΠΑ προς κάθε κανόνα κήρυξης και διεξαγωγής πολέμου έχει σημάνει συναγερμό σε όλα τα μήκη και πλάτη.
- Την στιγμή αυτή, όσες χώρες μπορούν, όπως και όσο μπορούν, εξοπλίζονται προκειμένου να αντισταθούν στην επέλαση των κατακτητών.
- Οι κυβερνήσεις - είτε το ομολογούν, είτε όχι - ετοιμάζονται να αντιμετωπίσουν την επίθεση. Οι πιο δημοκρατικές, όπως η κυβέρνηση του Σαντάμ, ΟΠΛΙΖΟΥΝ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΤΟΥΣ. Οι λιγότερο δημοκρατικές, προσπαθούν ΝΑ ΚΕΡΔΙΣΟΥΝ ΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΟΠΛΙΖΟΝΤΑΙ ΚΡΥΦΑ. Οι δικτατορικές κυβερνήσεις, όπως η δική μας, ΠΑΣΧΙΖΟΥΝ ΝΑ ΣΥΝΕΝΟΗΘΟΥΝ ΜΕ ΤΙΣ ΗΠΑ ΚΑΙ ΝΑ ΠΑΡΑΔΩΣΟΥΝ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΧΩΡΕΣ ΤΟΥΣ ΣΤΟΝ ΚΑΤΑΚΤΗΤΗ, ΑΜΑΧΗΤΙ.
- Πρέπει να ξέρουμε πως οι ΗΠΑ δεν είναι ανίκητες. Η στρατιωτική ισχύς τους είναι τεράστια. Δεν είναι όμως συντριπτική. Δεν μπορεί να αντιμετωπίσει τις "ασύμμετρες" απειλές και τον "ανορθόδοξο" ανταρτοπόλεμο. Στο Αφγανιστάν, οι Αμερικανοί δεν τολμούν να κυκλοφορήσουν έξω απ' τα συρματοπλέγματα των βάσεών τους. Στο Ιράκ αντιμετωπίζουν καθημερινά μιαν αντίσταση που διαρκώς θεριεύει. Οι μαζικές διαδηλώσεις των Ιρακινών αντιμετωπίζονται από τις αρχές κατοχής με μαζικές εκτελέσεις και μαζικά αντίποινα. Αποτέλεσμα είναι ο πολλαπλασιασμός των ενόπλων ανταρτικών δυνάμεων. Οι κουΐσλινγκς, έχουν την τύχη του Χοεΐ.
- Η προηγμένη στρατιωτική τεχνολογία των ΗΠΑ είναι ανίκανη να τα βγάλει πέρα με την φαντασία και την επινοητικότητα των χιλιάδων λαϊκών αγωνιστών.
- Τα επαναστατικά κινήματα και οργανώσεις θα υποχρεωθούν εκ των πραγμάτων να απαρνηθούν τις παλιές ιδεολογικές τους αγκυλώσεις και να συνεργασθούν, σε τοπική και διεθνή κλίμακα.
- Οι ενδοεπαναστατικές ιδεολογικές αντιπαραθέσεις θα πρέπει να αντικατασταθούν με την συστηματική ανασκευή των ψευδών της προπαγάνδας του κατακτητή και των συνεργατών του και με την σωστή ενημέρωση.
- Το κτύπημα της ηττοπάθειας είναι καθήκον του κάθε αγωνιστή.
- Ιδιαίτερα στην Ελλάδα θα πρέπει να αναπτυχθεί ένα ενεργό κίνημα συμπαράστασης στους δικαζόμενους αγωνιστές (17Ν, ΕΛΑ, 1η Μάη, Αναρχικούς, Τροτσκιστές, Κομμουνιστές, Ανένταχτους, Έλληνες και μη-...), το οποίο δεν θα περιορίζεται στο να ζητάει την απελευθέρωσή τους, αλλά θα το επιχειρεί και θα το κατορθώνει.
- Όσο πιο γρήγορα, τόσο το καλύτερο.

ΑΦΟΥ Ο ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΖΕΙ ΤΗΝ ΤΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ, Η ΜΟΝΗ ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΕΙΝΑΙ : ΝΑ ΤΟΝ ΠΡΟΛΑΒΟΥΜΕ !

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΜΕΤΑ ΤΟ ΙΡΑΚ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟ

Robert L. Hutchings
Πρόεδρος του "Εθνικού Συμβουλίου Πληροφοριών / Κατασκοπείας".
Ομιλία σε σεμινάριο του "Κέντρου Στρατηγικών και Διεθνών Μελετών" του Πανεπιστημίου του Princeton, Washington.
8 Απριλίου 2003

Πριν δύο εβδομάδες το Εθνικό Συμβούλιο Πληροφοριών / Κατασκοπείας (NIC: National Intelligence Council) – που αποτελείται από δώδεκα αξιωματούχους των εθνικών υπηρεσιών πληροφοριών και τους αναπληρωτές τους – οργάνωσε μια σύσκεψη που διήρκεσε μισή μέρα και ήταν αφιερωμένη στον κόσμο μετά το Ιράκ. Πρόκειται για ένα είδος δραστηριότητας στην οποία το NIC διαπρέπει, δηλαδή στο να συγκροτεί μια ομάδα διαφόρων ειδικών οι οποίοι προσπαθούν να δουν τι υπάρχει πέρα από τον ορίζοντα, σε κάποιο συγκεκριμένο πεδίο κρισίμων θεμάτων. Δεν μπορώ να αναφερθώ σ' όλα τα συμπεράσματα, μερικά από τα οποία είναι απόρρητα, αλλά θα προσπαθήσω να συνοψίσω κάποια σημεία της συζήτησης και να αναφέρω τις δικές μου θέσεις σε μερικά από τα θέματα που συζητήθηκαν. Οι παρατηρήσεις αντικατοπτρίζουν, λοιπόν, τις προσωπικές μου απόψεις και όχι τις επίσημες θέσεις του NIC ή της "Κοινότητας των Υπηρεσιών Πληροφοριών / Κατασκοπείας" (IC: Intelligence Community).

Καθώς, λοιπόν, προσπαθούσαμε να διεισδύσουμε στο μέλλον, αρχίσαμε από κάποιες παλαιότερες προβλέψεις μας εξετάζοντας το κατά πόσον επαληθεύθηκαν καθώς και τα διδάγματα που θα μπορούσαμε να αντλήσουμε απ' αυτές. Η πείρα έχει αποδείξει, άλλωστε, πως εκείνοι, που κάνουν τις επιτυχέστερες προβλέψεις για το μέλλον, είναι όσοι έχουν αφιερώσει αρκετό χρόνο στην εξέταση του παρελθόντος.

Μετά τις τρομοκρατικές επιθέσεις της 11/9/2001, το NIC, προχώρησε σε μια παρόμοια διαδικασία αναλύσεων και προβλέψεων. Τα περισσότερα από τα συμπεράσματα εκείνης της σύσκεψης, τα οποία περιλαμβάνονται στην έκθεση που δόθηκε στην δημοσιότητα, φαίνεται πως έχουν επαληθευθεί. Εκείνο, το οποίο χαρακτήριζε πολύ επιτυχημένα "σύγκρουση πολιτισμών μεταξύ των μουσουλμανικών χωρών", έχει εκδηλωθεί, τόσο ως αντιαμερικανική βία, όσο και ως νέες πιέσεις στο εσωτερικό ορισμένων μετριοπαθών αραβικών καθεστώτων. Η έκθεση εκείνη παρατηρούσε, λακωνικά, ότι "η συναίνεση μεταξύ των ΗΠΑ και των διεθνών συμμάχων τους, σχετικά με τα καλύτερα μέσα αποτροπής ασυμμέτρων απειλών εκ μέρους μη – παραδοσιακών αντιπάλων, δεν είναι πιθανό να επιτευχθεί σε σύντομο χρονικό διάστημα". Πρόκειται για μιαν ακόμη πρόβλεψη που, ήδη, αποδείχθηκε ακριβέστατη.

Το πιο σημαντικό, ίσως, συμπέρασμα εκείνης της έκθεσης αφορούσε την πιθανή ιστορική μετατόπιση της ρωσσικής εξωτερικής πολιτικής προς την στρατηγική της ευθυγράμμιση, με τις ΗΠΑ. Αυτή η υπόθεση, συνοδευόμενη από την πρόβλεψη ότι η Κίνα απασχολημένη με τα εσωτερικά της προβλήματα, δεν θα ερχόταν σε αντιπαράθεση με την δική μας πολιτική, υπαινισσόταν, αλλά δεν προέβλεπε ρητά, μια ανακατάταξη του διεθνούς συστήματος. Στο σημείο αυτό, αρχίζει το έργο της τελευταίας σύσκεψης.

Το Διεθνές Σύστημα.

Πριν δύο εβδομάδες κήρυξα την έναρξη της σύσκεψης, θέτοντας την εξής ερώτηση: Η ρήξη της διεθνούς συναίνεσης, στο θέμα του Ιράκ, αποτέλεσε κάποιο προσωρινό φαινόμενο ή την απαρχή μιας θεμελιώδους αναδόμησης της διεθνούς τάξης, στα πλαίσια της οποίας οι άλλες δυνάμεις ευθυγραμμίστηκαν για να ισορροπήσουν την πλάστιγγα που έγερνε προς το μέρος της "υπερδύναμης" των ΗΠΑ; Μ' άλλα λόγια, αυτό το επεισόδιο οφειλόταν σε συγκεκριμένα πρόσωπα και σε κάποιες εσωτερικές πολιτικές ή ήταν κάτι βαθύτερο το οποίο θα πρέπει να εξετάσουμε;

Είναι βέβαιο ότι και, στο παρελθόν, υπήρξαν κρίσεις στις διατλαντικές σχέσεις. Η αντιπάθεια της Ευρώπης προς τις ΗΠΑ ήταν εξίσου έντονη στην διάρκεια του πολέμου του Βιετνάμ και η προσωπική αντίδραση μεταξύ του Helmuth Schmidt και του Jimmy Carter ήταν το ίδιο έντονη με τις προσωπικές συμπάθειες και αντιπάθειες που βλέπουμε σήμερα.

Το φαινόμενο συμμάχων που συνωμοτούν ο ένας εναντίον του άλλου, δεν είναι, ούτε αυτό, κάτι καινούργιο. Το Ίδρυμα Γκορμπατσώφ της Μόσχας έδωσε πρόσφατα στην δημοσιότητα ένα αποχαρακτηρισμένο υπόμνημα που αφορούσε κάποια συνομιλία μεταξύ του Μιχαήλ Γκορμπατσώφ και της Margaret Thatcher, το φθινόπωρο του 1989. Κατά το υπόμνημα, η Thatcher είπε στον Γκορμπατσώφ να αγνοήσει το ανακοινωθέν του ΝΑΤΟ, που μόλις είχε εκδοθεί και υποστήριζε την επανένωση των δύο Γερμανιών. Βλέπουμε λοιπόν έναν από τους πιο στενούς συμμάχους μας να συνωμοτεί μ' έναν σοβιετικό ηγέτη εναντίον των πιο ζωτικών συμφερόντων ενός άλλου στενού συμμάχου, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Χρειάζεται λοιπόν μια βαθύτερη εξέταση του θέματος και δεν θα πρέπει να επηρεασθούμε από κάποιαν αντιπαραγωγική Γαλλο – Γερμανο – Ρωσσο φοβία. Όπως το είχε διατυπώσει ο διαπρεπής θεωρητικός της πολιτικής, ο Δον Κορλεόνε: "It's not personal; It's just business" ("Δεν είναι θέμα προσωπικό˙ είναι θέμα δουλειάς").

Η παρούσα κρίση, ωστόσο, ξεπερνάει τους προσωπικούς χαρακτήρες και τις προσωπικές πολιτικές. Οι ρίζες της είναι βαθύτερες και αφορούν την κατανομή της εξουσίας, στο διεθνές σύστημα. Αυτή η κρίση οξύνεται ακόμη περισσότερο λόγω της έλλειψης του συσπειρωτικού στοιχείου κάποιας κοινής απειλής. Οι "δομικοί ορθολογιστές" – τόσο στα πνευματικά ιδρύματα, όσο και στην κυβέρνηση – ισχυρίζονται, ήδη από το τέλος του Ψυχρού Πολέμου ότι αποτελεί απαράβατο φυσικό νόμο πως, όταν ένα κράτος αποκτά υπερισχύουσα ή (υπερ)εξουσία, κάποια άλλα κράτη θεωρούν κοινή τους υπόθεση την εξισορρόπηση αυτής της ισχύος. Έχουν ήδη εμφανισθεί κάποια προειδοποιητικά σημεία. Η υπόθεση του Ιράκ τα έκανε απλώς να φανούν καθαρότερα.

Τί σημαίνουν όλα αυτά; Στις 20 Μαρτίου, ο Tim Garton Ash έγραψε στους New York Times: "Στην διάρκεια των λίγων τελευταίων εβδομάδων, η γεωπολιτική Δύση του Ψυχρού Πολέμου κατέρρευσε μπροστά στα μάτια μας". Αυτός ο αφορισμός με εντυπωσιάζει με την υπερβολική ακαμψία του.

Μερικές μέρες αργότερα (στις 25 Μαρτίου) ένα άρθρο της σύνταξης του Le Monde – γραμμένο από τον Jean Marie Colombai – πλησίαζε περισσότερο, στην πραγματικότητα χαρακτηρίζοντας την εν λόγω κρίση ως "θέμα επανακαθορισμού της ισορροπίας δυνάμεων στον κόσμο". Το

άρθρο συνέχιζε: "Έχουμε εισέλθει σε μια μακρά περίοδο συγκρούσεων και επαναλαμβανομένων κρίσεων" μεταξύ πρώην συμμάχων του ΝΑΤΟ και της Ε.Ε. Τόνιζε ιδιαίτερα την ρήξη στις Γαλλο – Βρεταννικές σχέσεις, οι οποίες θα έπρεπε να αποτελέσουν τον κεντρικό πυλώνα μιας ευρωπαϊκής άμυνας. Το άρθρο κατέληγε: "Δεν πρόκειται για κάποιες πρόσκαιρες παραμέτρους, οι οποίες θα εξαφανισθούν με το τέλος του πολέμου, όταν οι ΗΠΑ θα χρειασθούν τους συμμάχους τους για την ανασυγκρότηση... Εδώ, διακυβεύεται ένα ολόκληρο σύστημα".

Όλα αυτά με οδηγούν στο συμπέρασμα ότι, σήμερα, αντιμετωπίζουμε ένα σύνολο συμμαχιών, πολύ πιο ρευστό και πολύπλοκο απ' ό,τι έχει εμφανιστεί από το 1949, όταν ιδρύθηκε η Ατλαντική Συμμαχία. Πρακτικά, αυτό σημαίνει ότι το μοντέλλο – που ίσχυε επί τόσα χρόνια – του τακτικού και στενού συντονισμού, μέσω του ΝΑΤΟ, κυρίως μεταξύ των τεσσάρων βασικών δυτικών συμμάχων – των ΗΠΑ, της Βρεταννίας, της Γαλλίας και της Γερμανίας – παραχωρεί την θέση του σε μιαν ad hoc "συμμαχία προθυμίας", δηλαδή σε μια συμμαχία, αναφερόμενη σε κάποιο συγκεκριμένο θέμα, αλλά όχι στο σύνολο των σχέσεων μεταξύ των συμμάχων. Φυσικά το ΝΑΤΟ είχε ήδη χάσει μέρος της σημασίας του, ως όργανο της αμερικανικής διπλωματίας, εξ αιτίας της κοινής εξωτερικής πολιτικής και της κοινής πολιτικής ασφαλείας της Ε.Ε. και εξαιτίας της αυξανόμενης ανισότητας μεταξύ των παγκοσμίων συμφερόντων των ΗΠΑ και της στροφής της Ευρώπης προς τα προβλήματα της ευρωπαϊκής ηπείρου. Η διατλαντική σύγκρουση, όμως, στο θέμα του Ιράκ, σηματοδοτεί μια κρίσιμη καμπή.

Στο σημείο αυτό, έχοντας προχωρήσει σε κάποιες τολμηρές υποθέσεις, επιτρέψτε μου να μετριάσω τα συμπεράσματα στα οποία θα μπορούσαν να οδηγήσουν οι διαπιστώσεις αυτές. Πρώτον, το σχήμα της Γαλλο – Γερμανο – Ρωσσικής συνεργασίας που είδαμε στην κρίση του Ιράκ, θα είναι προσωρινό, όχι μόνιμο. Η Γαλλία και η Γερμανία θα εξακολουθήσουν να ευθυγραμμίζονται, κατά καιρούς, εναντίον αυτού που περιγράφουν ως "υποστήριξη μονομερούς αφοπλισμού" ("Unilateralism", στο πρωτότυπο), είναι αμφίβολο, όμως, αν αυτό το ενιαίο μέτωπο θα επεκτείνεται και σ' άλλους τομείς, όπως το εμπόριο και η αντιτρομοκρατική συνεργασία.

Δεύτερον, ο προσανατολισμός της Ρωσσίας εξακολουθεί να είναι ασαφής. Έχοντας καταλήξει σε μια στρατηγική απόφαση ευθυγράμμισης της ρωσσικής εξωτερικής πολιτικής με εκείνη των ΗΠΑ, ο πρόεδρος Πούτιν αντιμετωπίζει μια διαρκώς εντονότερη αντίδραση, εκ μέρους, των υπηρεσιών ασφαλείας της Ρωσσίας. Ο Πούτιν κατόρθωσε να οδηγήσει αρκετά καλά το πλοίο, κατά την διπλωματική τρικυμία που μενόταν γύρω από το Ιράκ. Το θέμα, ωστόσο, είναι πια θα είναι η μελλοντική πορεία της Ρωσσίας.

Τρίτον, πρέπει να τονισθεί η τήρηση ίσων αποστάσεων, εν προκειμένω, από την Κίνα. Από την κινεζική σκοπιά, η ρήξη μεταξύ των κυριοτέρων Δυτικών συμμάχων αποτέλεσε μιαν εξέλιξη ευπρόσδεκτη. Μολονότι η Κίνα θα εξακολουθήσει να ανησυχεί για την παγκόσμια ισχύ των ΗΠΑ, οι ηγέτες της θα προτιμήσουν να αποφύγουν την αντιπαράθεση με τις ΗΠΑ, την στιγμή που η προσοχή τους εστιάζεται στα εσωτερικά προβλήματα και τις περιφερειακές εξελίξεις.

Τέλος, πολλά θα εξαρτηθούν από τις ενέργειες των ΗΠΑ, μετά το πέρας των εχθροπραξιών στο Ιράκ. Επιτρέψτε μου να αναφερθώ, εν συντομία, σε κάποια από τα κρίσιμα ζητήματα που θα αντιμετωπίσουμε.

<u>Περιφερειακά ζητήματα.</u>

Στην περιοχή, περιμένουμε μια, βραχυπρόθεσμα, κατακόρυφη αύξηση των αντιαμερικανικών δραστηριοτήτων και μια διερεύνηση του πεδίου στρατολόγησης μελλοντικών τρομοκρατών και εξτρεμιστών. Μεσοπρόθεσμα, θα υπάρξουν δύο ειδών επιπτώσεις: αυτές που δημιουργούνται από την αλλαγή του ιρακινού καθεστώτος και αυτές που προέρχονται από την στρατιωτική δράση και την αμερικανική κατοχή.

Μία παρατεταμένη στρατιωτική παρουσία των ΗΠΑ θα ανακαλέσει στην σκέψη των Αράβων την Μογγολική κατοχή της Βαγδάτης, κατά τον 13ο αιώνα. Οι επιπτώσεις αυτές θα μετριαστούν από την "ιθαγενοποίηση", μέσω της σταδιακής μεταβίβασης της εξουσίας προς τους Ιρακινούς, ή από την "διεθνοποίηση", μέσω της παρουσίας του ΟΗΕ και των εκπροσώπων των μη κυβερνητικών οργανώσεων. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ έχει ήδη καταστήσει σαφές, πως εί-ναι αποφασισμένη να μεταβιβάσει, το συντομότερο δυνατόν, την εξουσία σε μια προσωρινή ιρακινή αρχή. Από την πλευρά του, ο πρόεδρος Bush, κατά την συνέντευξη τύπου που έδωσε σήμερα το πρωΐ, επαναβεβαίωσε τον "ζωτικό ρόλο", που θα διαδραματίσει ο ΟΗΕ. Η δημοκρατική αλλαγή στην περιοχή δεν θα έλθει σύντομα. Στο ίδιο το Ιράκ, είναι εύλογες οι ελπίδες ότι, μια προσωρινή αρχή, συνδυαζόμενη με την παρουσία των ΗΠΑ που θα αναλάβουν να σταθεροποιήσουν την ασφάλεια, θα καταστήσει την χώρα ικανή να προχωρήσει προς την κατεύθυνση ενός ανοικτού και συμμετοχικού πολιτικού συστήματος το οποίο θα ελέγχεται από τους νόμους και θα επιδιώκει σχέσεις συνεργασίας με τους γείτονες του. Ωστόσο, όπως βλέπουμε από πολλά παραδείγματα, η σταθερή δημοκρατία δεν μπορεί να επιτευχθεί από την μια μέρα στην άλλη. Στο Ιράκ, όπως και σ' άλλα σημεία της περιοχής, η πρόοδος θα περιορισθεί από κάποια πραγματικά χαρακτηριστικά, άσχετα προς την παρούσα κρίση: έλλειψη δημοκρατικής πολιτικής παράδοσης, αδύναμη κοινωνία των πολιτών και ισχυρά συμφέροντα κατά της μεταρρύθμισης.

Δεν θα πρέπει, ωστόσο, να υποτιμήσουμε την ανατροπή ενός δεσποτικού και απειλητικού καθεστώτος και την αντικατάστασή του μ' ένα καθεστώς περισσότερο ανοικτό, που θα τηρεί περισσότερο τους νόμους και θα συνεργάζεται. Αυτό θα ενισχύσει το περιβάλλον ασφαλείας για κάποια μετριοπαθή αραβικά κράτη, όπως η Αίγυπτος, η Ιορδανία και η Σαουδική Αραβία, μολονότι ενδέχεται να δημιουργήσει εσωτερικές αστάθειες, τουλάχιστον βραχυπρόθεσμα. Είναι κάπως δυσκολότερο, να εκτιμήσει κανείς τις επιπτώσεις αυτής της εξέλιξης στην Συρία και στο Ιράν. Κάποιοι ελπίζουν ότι τα καθεστώτα αυτά θα συνειδητοποιήσουν πως πρέπει να πάψουν να υποστηρίζουν τρομοκράτες και να επιδιώκουν την απόκτηση όπλων μαζικής καταστροφής. Παρ' όλ' αυτά, παραμένει ανοικτό το ερώτημα , αν τα εν λόγω καθεστώτα θα αντλήσουν αυτά τα διδάγματα. Σε μεγάλο βαθμό, η στάση των χωρών της περιοχής θα εξαρτηθεί από την κατάσταση των Αραβο – Ισραηλινών σχέσεων. Οι θετικές εξελίξεις στην Παλαιστινιακή ηγεσία σκοντάφτουν στο συνεχιζόμενο κλίμα εχθρότητας που απαγορεύει, ενεργά, κάποια γρήγορο πρόοδο. Η αντίληψη, όμως, ότι οι ΗΠΑ κατέβαλαν ισχυρές προσπάθειες κατέβαλαν ισχυρές προσπάθειες για την επίτευξη ενός διακανονισμού, θα βοηθήσει στον μετριασμό των αντιαμερικανικών υποψιών και εχθροτήτων, στους κόλπους του Αραβικού Κόσμου. Στην σημερινή τους κοινή συνέντευξη τύπου, ο πρόε-δρος Bush και ο πρωθυπουργός Blair επαναβεβαίωσαν την απόφασή τους να προχωρή-σουν προς αυτή την κατεύθυνση.

Αντιτρομοκρατία και Μη – Διάδοση.

Επιτρέψτε μου λίγα λόγια, για την συνεργασία κατά της τρομοκρατίας και της διάδοσης των όπλων μαζικής καταστροφής. Στον αγώνα κατά της τρομοκρατίας, κάποιες χώρες θα είναι περισσότερο επιφυλακτικές, ως προς την δημόσια υποστήριξη των προσπαθειών των ΗΠΑ, οι περισσότερες, όμως, βλέπουν αυτήν την συνεργασία σαν κοινή προτεραιότητα και δεν θα επιτρέψουν στις όποιες διαφορές – ως προς το Ιράκ – να την διαταράξουν. (Ιδιαίτερα οι Γάλλοι, έχουν την ικανότητα, να συνεργάζονται σε κάποιον τομέα και, παράλληλα, να αντιπαρατίθενται εναντίον μας, σε κάποιους άλλους).

Σχετικά με το τι πρέπει να κάνουμε για τα όπλα μαζικής καταστροφής, ένα από τα λίγα πράγματα στα οποία θα συμφωνούσε η διεθνής κοινότητα είναι η διαπίστωση ότι το διεθνές καθεστώς της μη – διάδοσης έχει καταρρεύσει. Ορισμένες χώρες, κοιτάζοντας την Β. Κορέα και το Ιράκ θα μπορούσαν να συμπεράνουν ότι η σταδιακή απόκτηση πυρηνικών όπλων προκαταλαμβάνει την δράση εκ μέρους των ΗΠΑ, την ίδια στιγμή που οι εξελίξεις την απαιτούν. Εν τω μεταξύ, θα μπορούσαμε, ανά πάσα στιγμή, να αντιμετωπίσουμε κάποιες κρίσεις μεταξύ της Ινδίας και του Πακιστάν ή με την Β. Κορέα, καθώς και μ' άλλες χώρες που, ενδεχομένως θα επιδιώξουν ν' αποκτήσουν σταδιακά πυρηνικό οπλοστάσιο.

Η θετική όψη των εξελίξεων, είναι πως μας δίνεται η ευκαιρία να δημιουργήσουμε μια νέα διεθνή συναίνεση ως προς τους κινδύνους της διάδοσης πυρηνικών, βιολογικών και χημικών όπλων. Είναι επίσης πιθανόν να εμφανισθούν άλλοι τρόποι αποτελεσματικότερης διασύνδεσης των διαφόρων στοιχείων της στρατηγικής κατά της διάδοσης: πρόληψη ή επιβράδυνση της απόκτησης τέτοιων όπλων, υπαναχώρηση ή αποτροπή της εφαρμογής των υπαρχόντων προγραμμάτων και διαπραγμάτευση των συνεπειών της απόκτησης των όπλων αυτών, μέσω περιφερειακών διακανονισμών.

Διατλαντικές σχέσεις.

Όσον αφορά τις διατλαντικές σχέσεις, οι διαφορές μας με την Γαλλία και την Γερμανία συμπίπτουν με κάποια ευρύτερα ρήγματα στους κόλπους της Ευρώπης. Το παράδοξο αποτέλεσμα αυτού του γεγονότος είναι πως οι ΗΠΑ θα είναι περισσότερο απαραίτητες, ως ευρωπαϊκή δύναμη – αντίθετα με την έκβαση που επεδίωξαν οι Γάλλοι.

Όσον αφορά το ΝΑΤΟ, οφείλουμε να έχουμε τον έλεγχο της ατζέντας της Πράγας για την διεύρυνση, της ανασυγκρότησης του συστήματος διοίκησης και της ανάπτυξης των ικανοτήτων, για όσο διάστημα εξακολουθούμε να παίζουμε ηγετικό ρόλο στην συμμαχία, μολονότι η σημασία του ΝΑΤΟ στην περιοχή είναι φανερό πως έχει μειωθεί σημαντικά. Στους κόλπους της Ε.Ε., η Γαλλία και την Γερμανία, τουλάχιστον προς το παρόν, έχουν χάσει την αξιοπιστία τους ως εταίροι. Τελικά, η υπόλοιπη Ευρώπη δεν έχει που αλλού να πάει. Αυτό το ρήγμα θα καθυστερήσει την ανάπτυξη της πολιτικής ένωσης και ιδιαίτερα τις προσπάθειες για την ανάπτυξη μιας κοινής εξωτερικής πολιτικής και μιας πολιτικής ασφαλείας.

Το άρθρο του Le Monde, που ανέφερα προηγουμένως κατέληγε με το ερώτημα: "Πέρα από την νομιμότητα της γαλλικής αντίδρασης, έχουμε άραγε συνειδητοποιήσει τις πλευρικές απώλειες που θα προκαλέσει η αντίδραση αυτή;". Μου φαίνεται πως, οι Γάλλοι – έχοντας επιδιώξει, από το 1945 και μετά, μιαν "Ευρώπη μετά την Γιάλτα" – πιθανότατα σκέπτονται τώρα ότι θα πρέπει να είναι πιο προσεκτικοί στην διατύπωση των ευχών τους, επειδή οι ευχές αυτές ενδέχεται να εκπληρωθούν.

Θα τελειώσω με μια θετική παρατήρηση. Η παρούσα κρίση ενδέχεται να χρησιμεύσει ως καταλύτης για την έναρξη μιας εντιμότερης και ρεαλιστικότερης συζήτησης, σχετικά με το μέλλον των διατλαντικών σχέσεων. Από το τέλος του Ψυχρού Πολέμου εμείς και οι Ευρωπαίοι εταίροι μας έχουμε επιμείνει στην ρητορική της δια-τλαντικής αλληλεγγύης, ακόμη και σε περιόδους κατά τις οποίες οι πραγματικές καταστά-σεις δεν συνέκλιναν. Εγώ, για παράδειγμα, ελπίζω ότι, με τον καιρό μια τέτοια συζήτηση θα οδηγήσει σε μια νέα και διαρκή συναίνεση, σχετικά με τις αξίες και τα συμφέροντα που εξακολουθούμε να μοιραζόμαστε παρά τις τρέχουσες διαφωνίες.

Συμπέρασμα.

Πριν δέκα χρόνια είχα ασχοληθεί μ' ένα σχέδιο για το "2010", που είχε οργανωθεί από τον προκάτοχό μου στην θέση του προέδρου του NIC, Joe Nye, σήμερα πρύτανι της Kennedy School του Harvard. Είχαμε προσπαθήσει να προβλέψουμε την κατάσταση του κόσμου σε βάθος 15 χρόνων. Σ' ένα δοκίμιο που έγραψα γι' αυτό το σχέδιο (και που αργότερα περιέλαβα σ' ένα βιβλίο μου με τον τίτλο "Στο Τέλος του Αιώνα της Αμερικής" – "At the End of the American Century"), περιέγραφα έναν κόσμο ο οποίος θα παρέμενε στρατιωτικά μονοπολικός, χωρίς καμμιά δύναμη ή ομάδα δυνάμεων να μπορεί ν' αμφισβητήσει την παγκόσμια εμβέλεια των ΗΠΑ. Στον κόσμο αυτόν, ωστόσο, θα υπήρχε μια τριπολική κατανομή οικονομικής εξουσίας μεταξύ της Β. Αμερικής, της Ευρώπης και της Ανατολικής Ασίας. Κάτω, ωστόσο, από το επίπεδο των οικείων μέτρων της εθνικής εξουσίας, διέβλεπα, όχι την συγκέντρωση της εξουσίας αλλά την διάχυσή της μεταξύ υπερεθνικών, υποεθνικών και διεθνικών παραγόντων, πέρα από το έλεγχο οποιασδήποτε κυβέρνησης.

Μερικές από τις κρίσεις μου εκείνες επαληθεύθηκαν από τα γεγονότα. Άλλες αποδείχτηκαν εντελώς εσφαλμένες. Η στρατιωτική υπερίσχυση των ΗΠΑ αποδείχθηκε βαθύτερη των προσδοκιών μας και το σοκ της 11ης Σεπτεμβρίου (το οποίο δεν είχε προβλέψει το δοκίμιο μου) μας οδήγησε στην επίθεση κατά της διεθνούς τρομοκρατίας με τρόπους που δεν είχα προΐδει.

Το κεντρικό θέμα, ωστόσο, – και εδώ τελειώνω – παραμένει. Σε μιαν εποχή, που η θεαματική απόδοση των ενόπλων μας δυνάμεων στο Ιράκ, μπορεί να μας βάλει στον πειρασμό να δούμε την ισχύ μας, κυρίως με στρατιωτικούς όρους, αξίζει ν' αναλογισθούμε ότι, σ' άλλους τομείς η ισχύς μας δεν είναι τόσο μεγάλη και ότι εξακολουθούμε να ζούμε σ' έναν αλληλοεξαρτώμενο κόσμο. **Δεν μπορούμε να διεξάγουμε μόνοι μας τον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας και δεν μπορούμε να υποτάξουμε την παγκόσμια οικονομία, βομβαρδίζοντάς την. Οι έξυπνες βόμβες μας δεν είναι τόσο έξυπνες.** ★

• Πού είναι, λοιπόν, τα χημικά, τα βιολογικά, τα όπλα μαζικής καταστροφής του Ιράκ; τα πήγαν στη Συρία, λέει!

• Ο σημαντικός αστοφιλελεύθερος διανοητής Καρλ Πόππερ (συγγραφέας μεταξύ άλλων, του έργου "Η Ανοιχτή Κοινωνία και οι Εχθροί της") είχε ορίσει ως κριτήριο επιστημονικότητας την διαψευσιμότητα : μια ιδέα ή θεωρία που θέλει να λέγεται επιστημονική (και κατ' επέκταση κάθε άποψη που θέλει να την παίρνουμε στα σοβαρά) πρέπει όχι μόνο να επαληθεύεται από την εμπειρία, αλλά να διατυπώνεται με ακρίβεια και σαφήνεια ώστε να επιδέχεται κατ' αρχήν ακόμη και τη διάψευσή της, και άρα τον ουσιαστικό έλεγχό της.

• Έτσι, αν πχ διατυπώσουμε τη θεωρία ότι οι κοινωνικοπολιτικές εξελίξεις σε παγκόσμια κλίμακα είναι αποτέλεσμα μιας και μόνης διαχρονικής συνωμοσίας και ότι η απουσία σχετικών αποδείξεων αποδεικνύει ακριβώς την πανουργία των συνωμοτών, τότε δεν θα είχαμε διατυπώσει μια άξια λόγου θεωρία αλλά το πολύ ένα ανόητο σόφισμα.

• Ο Πόππερ, σε πολιτικό επίπεδο στόχευε κυρίως ενάντια στον μαρξισμό που κατά τη γνώμη του αποτελούσε ψευδοεπιστήμη και με τις μη-διαψεύσιμες θεωρίες του άνοιγε το δρόμο στον ολοκληρωτισμό.

• Τι θα έλεγε άραγε αν ζούσε σήμερα ο εκλιπών πριν από λίγα χρόνια φιλόσοφος, και άκουγε τα "επιχειρήματα" των σύγχρονων σταυροφόρων της "ελευθερίας" και της "δημοκρατίας", την οποία ο ίδιος καλόπιστα υπερασπίστηκε από ο,τι θεωρούσε ως κίνδυνο του ολοκληρωτισμού, σχετικά με τα περίφημα "όπλα μαζικής καταστροφής" του Ιρακινού καθεστώτος;

• Αλλά φαίνεται πως η πανουργία των Ιρακινών είναι άφθαστη αφού ακόμη και σε κατάσταση χάους και πλήρους κατάρρευσης κατάφεραν να κρύψουν καλά όλες τις αποδείξεις!!!

• Να υποθέσουμε ότι το ίδιο πανούργοι θα "αποδειχθούν" οι Σύριοι, οι Λίβυοι, οι Ιρανοί και όσοι άλλοι "κακοί" είναι στο στόχαστρο της νέας ολοκληρωτικής τρομοκρατίας, της τρομοκρατίας του ΗΠΑνθρώπινου ολοκληρωτισμού;

• Όχι τυχαία, αφήνουμε έξω από τον κατάλογο την Βόρεια Κορέα μιας και η ηγεσία της έχει καταλάβει πως όταν έχεις να κάνεις με έναν αντίπαλο που συνδυάζει την εξουσιαστική απληστία με παρανοειδή σύνδρομα ενδείκνυνται πιο κλασσικές και δοκιμασμένες τακτικές : έχουμε αυτά που έχουμε, αρνούμαστε οποιονδήποτε διεθνή έλεγχο και αν δεν σας αρέσει... μολών λαβέ!

• Εμείς βέβαια πιστεύουμε πως τον Σαντάμ και το Μπααθικό καθεστώς όχι μόνο δεν τους χαρακτήριζε οποιαδήποτε πανουργία αλλά και τους "έφαγε" η ίδια τους η νομιμοφροσύνη προς έναν ΟΗΕ - ουρά, αν όχι όργανο, των ΗΠΑνθρώπων και... συνοδοιπόρων τους (για να κάνουμε και μια σημασιολογική αντιστροφή, μέρα που 'ναι, της αλλοτινής ντόπιας εξουσιαστικής διαλέκτου): αν είχε χημικά και βιολογικά όπλα τα κατέστρεψε, άφησε τους παρατηρητές να αλωνίζουν και να μεταφέρουν πολύτιμες πληροφορίες στον εχθρό και ίσως να περίμενε να του ζητήσουν και συγγνώμη!

• Το αποτέλεσμα, ας γίνει τουλάχιστον μάθημα για όσους ακόμη πιστεύουν πως εκεί που μας οδηγούν εξουσιαστές και υπερεξουσιαστές, μπορούμε να πηγαίνουμε με τον σταυρό στο χέρι!

• Και ακόμη ας είναι μια υπενθύμιση για να μη συγχέουμε την αντίσταση και τους αγώνες των λαών με τις προσπάθειες της κάθε κλίκας που εκμεταλλεύεται αυτούς τους αγώνες για να κρατηθεί στην εξουσία, αλλά μόλις δει τα σκούρα γίνεται καπνός ή κάθεται φρόνιμα και το βουλώνει!

• Κάτι θυμόμαστε κι εμείς κι από την ηγεσία μας το 40-41 και από τους πολιτικούς μας το 67.

• Φυσικά, το τι έκανε και τι δεν έκανε το καθεστώς του Σαντάμ, ίσως έχει όλο και λιγότερη σημασία, μέρα με τη μέρα.

• Καθώς οι Ιρακινοί παίρνουν μια πρώτη γεύση "δημοκρατίας" και "ελευθερίας", καθώς οι δυνάμεις κατοχής ολοφάνερα προστατεύουν τους αμερικανοτσολιάδες, λαθρέμπορους, μαυραγορίτες και πλιατσικολόγους (δηλαδή την επελαύνουσα οικονομία της αγοράς στην πιο καθαρή μορφή της) ενώ πυροβολούν αδίστακτα αυτούς που προσπαθούν να βρούνε κάτι για να εξασφαλίσουν την επιβίωση των ιδίων και των οικογενειών τους, ο αληθινός, δηλαδή ο κοινωνικός πόλεμος μόλις τώρα μπαίνει σε μια νέα φάση, τη φάση της Αντίστασης, στη βασανισμένη Μεσοποταμία.

• Πρώτα οι διαδηλώσεις ενάντια στην κατοχή, αντί για την ενθουσιώδη υποδοχή των... ελευθερωτών, ύστερα η παραδοχή από τους επικεφαλής των κατοχικών δυνάμεων ότι η Μοσούλη δεν ελέγχεται απόλυτα... τα σημάδια πληθαίνουν για να μας υπενθυμίζουν πως όσο η καρδιά των απλών ανθρώπων μένει αδούλωτη, τίποτε δεν έχει τελειώσει.

• Βέβαια, αυτό μάλλον ανησυχεί παρά... συγκινεί τους καπιταληστές που ονειρεύονται χρυσές δουλειές από την "ανοικοδόμηση" του Ιράκ!

• Και δεν αναφερόμαστε μόνο στις μεγάλες αμερικανικές εταιρείες που με τους ανθρώπους τους (καταχρηστικά χρησιμοποιούμε τη λέξη "άνθρωπος" για αυτά τα γλοιώδη τέρατα) κυβερνούν τις ΗΠΑ, και που ήδη σχεδιάζουν να προσφέρουν γενναιόδωρα τις υπηρεσίες τους ίσως στη Συρία, ίσως κάπου αλλού.

• Αναφερόμαστε και στα κάθε λογής ντόπια τσακάλια και ύαινες που τους τρέχουν τα σάλια, βλ. κατασκευαστικές εταιρείες που ανυπομονούν να συμμετάσχουν δραστήρια στα έργα που θα γίνουν στην πολύπαθη χώρα (Ναυτεμπορική, 02/04/03), βλ. και κάτι "Σωληνουργεία Κορίνθου" όπου τα αφεντικά διαβεβαιώνουν ότι τόσο πριν τον πόλεμο όσο και μετά, οι σωλήνες για το πετρέλαιο και το φυσικό αέριο θα συνεχίσουν να πουλάνε!

• Αρκεί, συμπληρώνουμε εμείς, να υπάρχει το κράτος για να τους προστατεύει από καμιά... στραβοτιμονιά που στοιχίζει έως και έξη νεκρούς με τη μία, και να παραπέμπει, για τα μάτια του κόσμου, τους υπεύθυνους, για πλημμέλημα!

• Ο καπιταλισμός σκοτώνει στο Ιράκ, σκοτώνει όμως και στην Ελλάδα, σκοτώνει στον πόλεμο, σκοτώνει και στην ειρήνη του.

• Είπαμε, τρόπος του λέγειν, στραβοτιμονιά και το μυαλό μας πήγε στην τραγική είδηση για τα 21 παιδιά που τόσο άδικα και ξαφνικά άφησαν στην τελευταία τους πνοή στα Τέμπη.

• Δεν θα ακολουθήσουμε βέβαια τους ρεπόρτερ και επαγγελματίες γραφιάδες που ξεπέρασαν σε επίδειξη συγκίνησης και τους συγγενείς των παιδιών, ίσα - ίσα για να συντηρείται η σχέση εξάρτησης και παθητικότητας του θεατή με το πρόβλημα που γίνεται θέαμα και που θα ξεχαστεί σε λίγες μέρες.

• Εξάλλου, και ο πιο άσχετος, βλέπει και στα δυο δυστυχήματα (Κόρινθος και Τέμπη) το κοινό πλαίσιο που είναι το κυνήγι του κέρδους με κάθε κόστος, και τις συνέπειες του που περνούν από την εντατικοποίηση της παραγωγής και των μεταφορών, και τα άρπα-κόλλα δημόσια έργα για να προλάβουμε τις προθεσμίες, για να φτάσουνε σε ανθρώπινα θύματα, τόσο στην παραγωγή όσο και στην κατανάλωση υλικών και άϋλων εμπορευμάτων.

• Αντί για θρήνους και οιμωγές, θα προτιμήσουμε να κλείσουμε αυτό το θέμα με μια ελπιδοφόρο ανάμνηση: σε ένα άλλο πολύνεκρο δυστύχημα, αυτό του πλοίου "Σαμινα" (με εντελώς ανάλογη αιτιακή συνάφεια που ανάγεται στο καπιταλιστικό κέρδος), όταν το κράτος που τόσο αποτελεσματικά περιφρουρεί τα συμφέροντα των αφεντικών κοιμόταν τον ύπνο του δικαίου, η αυτοθυσία των απλών κατοίκων της Πάρου που αυθόρμητα όσο και αποτελεσματικά έσωζαν ζωές συνανθρώπων τους χωρίς καμιά εξωτερική καθοδήγηση, αποδεικνύει για εμάς πως μια άλλη κοινωνία είναι όχι μόνο δυνατή αλλά και απαραίτητη: αυτή που μόνος "νόμος" της θα είναι η αλληλεγγύη.

• Μιας και ξεκινήσαμε το σχολιασμό μας με χημικά ας κλείσουμε με μια... γεύση από αυτά. Μιλάμε, βέβαια, για την... εορταστική ατμόσφαιρα στους δρόμους της Αθήνας την ημέρα που η ηγεσία παλιών και νέων μελών της ΕΕ συγκεντρωνόταν στο Ζάππειο.

• Μπορούμε να διαβεβαιώσουμε ότι, εκτός από μερικούς γελοίους που προφανώς παρασύρθηκαν από την ηλιοφάνεια και μπέρδεψαν τη διαδήλωση με τον περίπατο (για να μην πούμε τίποτε άλλο), η πλειοψηφία του κόσμου επιδοκίμασε ολόψυχα τη δράση των συντρόφων ενάντια στους ένστολους του κράτους και δεν ήταν και λίγοι όσοι δεν έμειναν στα λόγια αλλά και περάσαν στην πράξη με ο,τι αντικείμενο κρατούσαν που να μπορεί να εκτοξευτεί, στο πρότυπο των ασκήσεων σκοποβολής στην οποία τόσοι και τόσοι αποδυθήκαμε μαζικά λίγες μέρες νωρίτερα μπροστά από την πρεσβεία...

• Φυσικά, η έμπρακτη αυτή αποδοκιμασία αντιμετωπίστηκε με τις ανάλογες δόσεις φονικών χημικών από τους μπάτσους, από το Σύνταγμα μέχρι την πρεσβεία, προφανώς μετά από την ανάλογη γραμμή της πολιτικής ηγεσίας που μετά από το Ιράκ της έχουν ανοίξει οι δολοφονικές ορέξεις της και ετοιμάζεται να αναβαθμίσει τη δράση της και στο εσωτερικό μέτωπο.

• Ας ξέρουν πάντως από τώρα ότι πολλοί ήταν αυτοί που χάρηκαν το θέαμα και το άκουσμα της είδησης για τον κυνηγημένο ασφαλίτη στο ύψος του Ευαγγελισμού (δουλειά είναι κι αυτή ή βίτσιο;...). Το σίγουρο είναι ότι ο άνθρωπος αδικείται! Θα έπρεπε να συμμετάσχει στους Ολυμπιακούς! Θα σάρωνε τα μετάλλια! Ακούει κανένας αρμόδιος;;;

• Όσο για τους 4 από τους 100 και βάλε συλληφθέντες στο σωρό και προσαχθέντες, που τους φόρτωσαν με κακουργήματα, είμαστε βέβαιοι ότι οι κατηγορίες θα καταρρεύσουν σαν πύργος από τραπουλόχαρτα. Ας είναι και αυτοί βέβαιοι, ότι σε κάθε περίπτωση είμαστε μαζί τους όπως και με κάθε αιχμάλωτο του κοινωνικού πολέμου.

• Κλείνοντας αυτά τα σχόλια δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι εκτός από τα χημικά των μπάτσων που βλάπτουν τον οργανισμό υπάρχουν και τα χημικά των γραφειοκρατών που δηλητηριάζουν τις συνειδήσεις.

• Και εννοούμε τις τακτικές του τύπου συγκέντρωση το πρωί, συγκέντρωση και το απόγευμα, πάμε και στο Ζάππειο αλλά και στην πρεσβεία (ή απευθείας στην πρεσβεία) κλπ.

• Σε συνδυασμό με το χαμήλωμα των τόνων από τα μέχρι πρότινος... εξεγερμένα ΜΜΕ, και την αδράνεια στα σωματεία και συνδικάτα (για να μη μιλήσουμε για το αίσχος που λέγεται ΓΣΕΕ) που υποτίθεται ότι εκπροσωπούν τους κατ' εξοχήν θιγόμενους από τις πολιτικές της ΕΕ, όλα αυτά έφτιαξαν για μια ακόμη φορά το σκηνικό που στέλνει τον κόσμο στα σπίτια του.

• Αλλά με αυτούς τους κυρίους θα έχουμε πολλές ευκαιρίες να ασχοληθούμε εκτενέστερα, και μάλιστα στο άμεσο μέλλον...

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α
Η Βαγδάτη είναι παντού;

Ο ιστορικός χώρος της Διεθνούς Βιβλιοθήκης, ο οποίος στεγάζεται σε διατηρητέο κτίριο στην διασταύρωση των οδών Διδότου και Δελφών, βρίσκεται, όπως φαίνεται, υπό διωγμό, με την διαδικασία μάλιστα της αναγκαστικής έξωσης του εκδοτικού οίκου και του βιβλιοπωλείου από το γνωστό γωνιακό του ισόγειο. Η απόφαση της έξωσης ελήφθη ερήμην της εκδότριας, Κ. Σύλβια Παπαδοπούλου, η οποία την ημέρα της δίκης (22-11- 2002), είχε την ατυχή ιδέα να συνοδεύσει στην τελευταία της κατοικία την σορό της μητέρας της που είχε αποβιώσει την προηγουμένη (21-11-2002).

Παραδόξως, το αίτημα της αναβολής της δίκης δεν έγινε αποδεκτό, δεν δόθηκε καν η προθεσμία των 4 μηνών που δίδεται στο τελευταίο σουβλατζίδικο για εξεύρεση χώρου, ενώ η απόφαση μοιάζει να έχει στηριχθεί αποκλειστικά στο παραπλανητικό για το δικαστήριο στοιχείο της καθυστέρησης δήθεν της καταβολής δύο ενοικίων (μέσα σε ΤΡΙΑΝΤΑ χρόνια λειτουργίας του εκδοτικού οίκου), το οποίο επικαλέστηκαν οι ενάγοντες, χωρίς προφανώς να αναφέρουν την πραγματική αιτία της καθυστέρησης, η οποία δεν ήταν άλλη παρά η προσπάθεια της εκδότριας κ. Παπαδοπούλου να πείσει τους ιδιοκτήτες να πάψουν να αναβάλουν διαρκώς τις επισκευές του κτιρίου που είχαν καταστεί απολύτως αναγκαίες μετά τον καταστροφικό σεισμό του Σεπτεμβρίου του 1999, καθιστώντας επικίνδυνη την οδό Δελφών ακόμα και για τους απλούς περαστικούς. . . .

Ο χώρος της Διεθνούς βιβλιοθήκης αποτελεί μια πολιτιστική αναφορά, ένα κέντρο αφιερωμένο στη διακίνηση πολιτικών ιδεών - και παράλληλα ένα στοιχείο ιστορικής μνήμης όλων όσων; από την εποχή της δικτατορίας μέχρι σήμερα., είχαν εμπλακεί στον ευρύτερο χώρο των πολιτικών και κοινωνικών κινημάτων. Ωστόσο, το «πνεύμα , των ημερών» φαίνεται πως ευνοεί την αυθαιρεσία, ίσως και την πιο παράλογη «επίδειξη ισχύος» από ορισμένους που θεωρούν, δικαίως ή αδίκως, πως «διαθέτουν ισχυρές πλάτες»... Εντούτοις, οι περίοικοι, μαζί με όλους τους πολίτες που δεν έχουν συνηθίσει να δέχονται αδιαμαρτύρητα παρόμοιες εκδηλώσεις αγριότητας, οι οποίες συνοδεύουν σήμερα την έξωση της Διεθνούς Βιβλιοθήκης, κάνουν έκκληση στους Υπουργούς Παιδείας, Δικαιοσύνης και Πολιτισμού, όπως και στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, να παρέμβουν αμέσως για να σταματήσει η συστηματική καταστροφή ιστορικών αρχείων, Αρχείο Στίνα, αρχείο Μαστρογιάννη, χειρογράφων, ντοκουμέντων κλπ, στην οποία όπως φαίνεται επιδίδονται κάποιοι ασύδοτοι στον παραδοσιακό χώρο της Διεθνούς Βιβλιοθήκης. Διότι είναι σαφές πως η εκτέλεση της παράλογης απόφασης έξωσης, σε αυτές μάλιστα τις συνθήκες, θα αποβεί μοιραία για αυτό το σταυροδρόμι ιδεών και θα φτωχύνει ακόμα περισσότερο τα σημεία πρόσδεσης των ανατρεπτικών κινημάτων της χώρας με τους συγκεκριμένους τόπους και τα «στέκια» όπου ζυμώθηκαν με την ιστορία των ριζοσπαστικών ιδεών και διασταυρώθηκαν με τις μνήμες των ανθρώπων...